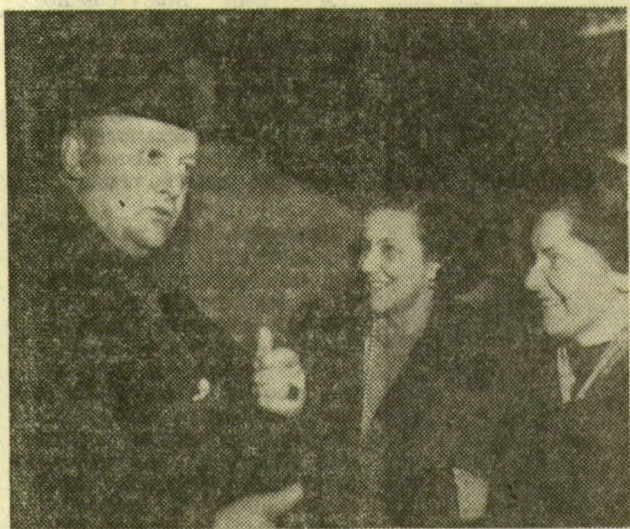

Tito Gobbi Pesten A nappalok sem egyformák

Tito Gobbi, a világhírű olasz baritonista háromnapos vendég szereplést vállalt Budapesten. Az 52 éves énekes fellépése zenei, színházi „csemegének” számít minden alkalommal. Művészete a magyar közönség számára

Képünkön Tito Gobbi élénken magyaráz valakit a pesti utcán.

A kereskedelem ügyvitele

A belkereskedelmi miniszter utasítást adott ki a belkereskedelmi ügyvitelnek átszervezéséről. A vállalatok és a boltok vezetőinek mindennap foglalkozniuk kell szá-

mos olyan fogalommal — mint például árköltség, árkümlentáció, árjelzés, forgasztói áras számla stb. —, amelyek eddig nem érintették tevékenységüket. (MTI)

A bürokrata

— Gyorsabban fesse! Sietek!

Rossz vásárlás

Többszörösen panaszkodik Szilágyi Sándorné, Újszeged, Töltés utca 23. szám alatti olvasónk az Élelmiszer-kiskereskedelmi Vállalat 19. számú boltjára, amely a Bérkert utcában van. „Vásároltam fél kiló kenyeret, amely csak 40 dkg volt, de fél kilóért fizettem. A reklamációra az eladónő közölte, hogy ők is méretlenül kapják a kenyeret. Másnap „jobbán” jartam, mert 1 kg helyett 94 dkg-ot kaptam. Vásároltam ugyanakkor 4 csomag negro cukorkát is. Szerencsémre ebből a kedvence cukorkából nem volt több az üzletben. Otthon a fiamtól tudtam meg, hogy a dupláját fizették érte. Február 3-án átküldtem a fiamat ugyanebbe az üzletbe élő halat vásárolni. A 16 forint értékű halat még csak meg sem lehetett tisztítani, mert annyira állott volt, hogy a kés alatt szétment. Ezek a jelenségek csak véletlennek lennének?”

Olvasónk panaszát tolmácsoltuk az Élelmiszer-kiskereskedelmi Vállalat ellenőrzési csoportjának. Matinek Pál csoportvezető ígéretet tett, hogy sürgősen kivizsgálják a panaszt és olvasónkat kártalanítják.

Piszkos gázpalackok

„A propán-bután gázpalack cseréjekor illendő, hogy mindenki tiszta palackért tisztán kapjon vissza” — írja szerkesztőségünknek Kovács Mihály, a szegedi 2-es postahivatal dolgozója. „Február 5-én voltam gázpalackot cserélni a telepen. Az üres gázpalackot tisztán adtam be. Erre különös gondolat ugrott fel: Olyan teli palackot kaptam, amelynek a külseje annyira piszkos volt, hogy szinte szégyeltem elvinni. Korábban úgy tájékoztattak, hogy januártól kezdve a cseretelepen csak tisztán beadott palackot fogadnak el, következőképpen ugyanilyen palackot kapnak vissza a fogyasztók.”

Szombati András, a gáztöltőtelep vezetője a panasszal kapcsolatban azt válaszolta, hogy sajnos a kö-

Egy ruhaipari vállalat műhelyterme általában zsúfoltnak tűnik, így a Szegedi Ruhagyáré is. Kis méretűek a gépek — tehát sok elfér egy közepes nagyságú teremben is —, s mindegyik mellett van valaki. Érdekes, nagy figyelmet és pontosságot igénylő munka a varrás. A gépek túje gyorsabban jár, mint a másodpercmutató.

Figyelem a kettes terem szalagját. Hatvan asszony-nak vagy lánynak kellene most is dolgozni, de csak negyvenkilencen vannak a gépek között. Ezért mindenki „nyüzsg”, a hiányzókat az ittlévők helyettesítik. Ilyen a munka természet, sajátossága.

A szalag hatvan munkása közül tizenötön brigádba szerveződtek másfél évvel ezelőtt. Naplójuk fedőlapjára Ságvári Endre nevét írták. A kollektíva tagjai asszonyok, egyetlen férfi van közöttük, a művezető. Gondolom, ő is csak tiszteltből, szeretetből került a brigádba, mivel rendes, hozzáértő és igazságos vezetőnek tartja mindenki.

Mint a jó család...

A brigád vezetőjét Stefkovics Pálnak hívják, mellette dolgozik Németh Ferencné és Bende Béláné. Tíz-tizenöt éve ülnék a varrógép mellett, bár egyikük sem tartozik még az idősebb korosztályba. Sok gondolat átfutott fejében, amíg a brigád tagjait néztem és velük beszélgettem. Miért csak tizenötön vannak, s miért nem mind a hatvan? Jó-e ez nekik így, vagy nem jó?

— Egyszer már elnyertük a címet is — mondja Bende.

Némethné a beszédebb. — Azóta már három jötték, s jelenleg is vannak, akik hozzánk igyekeznek.

— Szaporodunk, mint a jó család — mondja a brigádvezető.

Dolgaikon, munkájukon medítálgatok magamban. Többet akarnak-e, mint a szalag „szürke” embere? S ha igen, akkor ez a többlet akarás miben nyilvánul meg. A termelési százalé-

kokban, vagy esetleg másban is? Mások-e valamilyen, mint a többiek. De kérdés: másnak kell-e egyáltalán lenniük?

Mutatják szép külsejű és belsejű naplójukat. Tavaly elvitték a dokumentumot Pestre egy ipari kiállításra. Erre ma is büszkék valamennyien. A füzetben sok mindenféle: a tavalyi vállalkás, képeslapok a nyaraló, utazgató társaktól. Valóban szép ez a napló.

— A vállalkás? — néz kérdő Stefkovicsné. — Jo minőség, rendes beszerzés, munkafegyelm és a többi dolog: szeminárium, betegláogatás, törődés a társakkal...

— A rövidebb munkaidőre való áttérés — szól közbe Némethné. — Az lenne a lényegesebb, az a szabadszombat. Mint egy falat kenyér, olyan jól jönne!

— Eredmény?

Egyszerre mondják mind a hárman: — A mi szalagunknál vezették be próbaképpen. Haladunk a szabadszombat felé...

Jó terméket!

Érthetően örülnek a megtiszteltetésnek és a bizalomnak. A termelés mennyisége és a minőség sem változott. Hacsak nem a jobbik oldal felé. Azt mondják, „önmezőst” folytatnak.

— Visszaadjuk a hibás darabot, hogy ne fusson tovább.

Valaki hármójuk közül megjegyzi:

— Mindennap van gond is, küszködés is. Gyakran hallani, hogy a munka olyan, mint két egyforma tojás. Mindennap egyforma. Nem így van, a nappalok sem egyformák. Ma is tizenegyen hiányoznak, s mindennap hiányoznak néhányan.

— Pénzben látják-e a segítség hasznát?

— Igen — mondja a brigádvezető —, a mai napon körülbelül 14 százalékkal magasabb a kereset. Nemcsak a brigád tagjaié, hanem a szalag mellett mindenkié.

Visszatérnek a munkára, ők is csak medítálgatnak.

— Kifele nem oly látványos, az igaz, talán természetesebb is, ahogyan véghezvük. A zakton gombok vannak, a nadrágnak két szára van..., de itt a gépek mellett mégis más. Ezt csak érzékelni és látni lehet.

Feljegyzem a kereseteket: 1600—1700 forint havonta, de a szalag átlaga is meghaladja az 1500-at. Aztán megkérdem: van-e valami eltérés a brigád munkája és a szalag többi dolgozóinak munkája, élete között.

Gondolkoznak egy pillanatra.

— Van. Mi mégis egy kollektívában vagyunk, munka után is tartozunk valahova. Megbeszéljük dolgainkat, a jót is, meg a rosszat is.

Bendéné mondja:

— Most nincsenek nagy évfordulók, vagy kampányok, de éppúgy dolgozunk, igyekszünk, mintha lennének. Az új mechanizmus szellemében...

— Hogy értik ezt?

— Jó terméket kell készíteni, hogy híre menjen, hogy szívesen vásárolják a szegedi gyár öltönyeit.

A brigád meg a háború

Kerek, tömör és igaz vélemény. Jól értik feladatukat.

— Maguk is szívesen megveszik az itt készült ruhát?

— Nyugodt lélekkel. Még keresem is — mondja Bendéné —, mert tudom, hogy mi varrtuk, s becsületesen dolgoztunk rajta. Minden darabon.

Munka után, a gyáron kívül együtt vannak-e?

Sok mindent elmondanak. Beteglátogatás: régi társuk, Bözsöné beteg. Őt látogatják, pedig még nem is tagja a brigádnak.

— A kis védencünkről is... — mondja szerényen Stefkovicsné.

Az intézetből patronálnak egy kisfiút. Molnár Jancsit. Örömmel mondogatják:

— Anyukának hív minket.

— Azt mondta, ha meg-nőszül, akkor is felkeres — így Némethné.

A munkán túl is vannak gondok. A brigádvezető két kisgyermekével a szülei egy szobás szolgálati lakásában lakik Zákányszék-alson. Onnan jár be mindennap vonattal...

— Meg szaladva — toldják meg. — De még egyetlen alkalommal sem késelt, vagy hiányzott. Gyűjtögeti a pénzt egy szövetkezeti lakásra.

Érdeklőket a politika is. Igaz, minden brigádtag jár szemináriumra. Érdeklődtem tőlük, hogy túl a magánügyeken, mi bosszantja őket legjobban. Alighanem újból egyszerre válaszoltak:

— Az, hogy háború van. Még akkor is, ha messze van innen.

A munkában nem lehet sokat beszélgetni. Visszahajolnak a gépek fölé. A gépek túje gyorsabban jár, mint a másodpercmutató. Nagy figyelmet és pontosságot követel a varrás. S ez a kis kollektíva tud dolgozni: pontosan és szépen.

Gazdag István

Jó január a kohászatanban

A január 1-én alakult Magyar Vas- és Acélipari Egyesüléshez befutottak az első jelentések a vaskohászat eredményeiről. Eszerint ez év januárjában 142 ezer tonna nyersvasat, 236 ezer tonna acélt és 149 ezer tonna hengereltáruat gyártott a magyar ipar. Nyersvasból mintegy 2000, acélból 27 000, hengereltáruból 8000 tonnával több készülséget másodfokúra mérsékeltek.

Áradás a Tiszán

A szatmári tájat átszelve Túr folyó áradása vasárnap este 542 centiméterrel Garbolenál tetőzött. A példátlan gyorsan, mindössze néhány óra alatt kialakult árhullám kedd reggelre, ugyancsak rekordsebességgel, 480 centiméterre süllyedt. Ez lehetővé tette, hogy a korábban elrendelt harmadfokú készülséget másodfokúra mérsékeljék.

Mesterségünk címere

Április 5-én kezdődik a Mesterségünk címere szocialista brigádvételkedő a rádióban. Az elődöntőbe elsőként — április 5-én — a Duna Cipőgyár és a Pécsi Porcelángyár egy-egy brigádja kerül. 19-én, a Nagykőrösi Konzervgyár és a Csepel Motorkerékpárgyár, május 3-án a Dunai Vasmű és a Lenin Kohászati Művek, május 17-én a Dunai Cement- és Mészgyár, valamint az egyesült Izzó, május 30-án a Szegedi Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat, valamint a Tatabányai Szénbányászati Tröszt, június 14-én pedig a Kossuth Nyomda és a Debrecni Biogal Gyógyszerárugyár egy-egy szocialista brigádja mérkőzik. A háromfordulós vételkedő első díja 100 ezer forint, második díja 75 ezer, a harmadik díj pedig 50 ezer forint.

Tó a gázkút helyén

Mint ismeretes, a hajdúsági földgázmezőn 1961 augusztusában a 36-os fúrásnál, amikor már 1361 méter mélységben járt a fúró, a feltörő gáz lángalobban, a gáztömegek levegőbe emelkedtek a fúróberendezést, tűzfűgőny keletkezett és a lángoszlopok néha elérték a 200 méteres magasságot is. A napokig tartó erős gázfeltörés úgy működött, mint egy tűzhányó. Végül úgy aludt ki, hogy a feltörő gázzal együtt sok víz is felszínre került, ez visszafolyt a kráter mélységébe és elszáposította a gáz forrását. A kráterperem legmagasabb részén hat méterrel emelkednek a környező terepszint fölé. A kráter belsejét víz tölti ki. A tó területé jelenleg 7120 négyzetméter. A nagyhegyesi krátertől legmélyebb pontja 9,31 méter.

Kétszeres sértés

A csomagoláson sok múlik — mondogatjuk gyakran, nem egyszer átvitt értelemben is. De úglátszik, meg mindig vannak hiányosságok ezen a téren.

Kinéz magának az ember a BÜTORERT szegedi áruházában két jóformájú, mutatós szék. A szék amolyan könnyű alkalmatosság, titulusa „szoboszló ülőke”. Három van közszemlén, ezek közül a kékre és a zöldre esvén a választás, a közlekedő is szemügyre veszi az ember: no milyennek? „Ejnye, de kár, hogy ez le van ütve, amaz meg horzsol.”

Nemcsak ott: itt is. Sőt, emitt is! Hát ez elég baj. Azaz, hogy sebak, csak le kell baltálni a raktárba — reménykedik a vevő. Am ott is csak egy sor szék átvizsgálása után akadhat rá az igazira. Mégcsak nem is a hibátlan igazira, hanem csak olyanra, ami nem túl feltűnően horzsoló-dörzsol.

Vajon hol csomagolhatták ezeket a székeket szállítás előtt, mért nem ügyeltek jobban a ki- és berakásnál, elhelyezésnél? S a főként — morfondírozik a vevő — miért nem volt szebb az átvétel?

S. M.